

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, împotriva sentinței Judecătorei Cahul din 08 mai 2019 și deciziei Curții de Apel Cahul din 24 septembrie 2019, în privința inculpatului

Rusnac Victor XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>01.11.2018 – 08.05.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>17.08.2019 – 24.09.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>03.02.2020 – 06.05.2020.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Cahul din 08 mai 2019, Rusnac Victor a fost condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Mironicenco V. prejudiciul material în sumă de 1921,59 lei.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului în sumă de 640 lei a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că la 20 august 2018, aproximativ ora 08.00, inculpatul Rusnac V., aflându-se lângă grădinița de copii, amplasată în XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX, în lipsa unor motive întemeiate, din intenții huliganice, urmărind scopul infracțional, îndreptat spre încălcarea gravă a ordinii publice, s-a apropiat de Mironicenco V. și, exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, demonstrând obrăznicie deosebită și exprimându-se cu cuvinte necenzurate i-a aplicat câteva lovituri cu mâinile peste diferite părți ale corpului, în special în regiunea capului, fără a reacționa la observațiile acesteia privind comportamentul nedemn și rugămintea de a înceta acțiunile de maltratare. În rezultatul acțiunilor inculpatului, lui Mironicenco V. i-au fost cauzate vătămări corporale sub formă de echimoze pe față, hemoragie subconjunctivală pe dreapta, excoriații pe partea dreaptă a feței, excoriații pe mucoasa ambelor buze, care se califică ca vătămare ușoară, cu dereglarea sănătății de scurtă durată.

Instanța a reținut că, vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin prin probele administrate, și i-a încadrat acțiunile pe art. 287 alin. (1) Cod penal, ca huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită.

Totodată, instanța a statuat că cheltuielile judiciare suportate la efectuarea constatării și expertizei medico-legale, fiind efectuate în vederea demonstrării vinovăției inculpatului, urmează a fi trecute în contul statului, în corespundere cu art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, potrivit cărui cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat, solicitarea acuzării în acest sens urmând a fi respinsă, ca neîntemeiată.

3. Procurorul în Procuratura raionului Taraclia, Sergiu Lefter, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care de la inculpat să fie încasate cheltuielile judiciare în sumă de 640 lei.

Apelantul a invocat că instanța de fond a omis faptul că expertizele au fost efectuate din contul statului, ori, potrivit Legii nr. 68 din 14.04.2016 Cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, nu se eliberează solicitantului raportul de expertiză judiciară dacă efectuarea expertizei nu a fost achitată.

Instanța de fond incorect a apreciat prevederile art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, că cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, deoarece legislatorul impune achitarea cheltuielilor judiciare de către stat numai dacă legea nu prevede altă modalitate, iar potrivit art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Mai mult, instanța nu a stabilit careva motive de eliberare a inculpatului de la plata cheltuielilor judiciare expuse în art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală.

Deci, în corespundere cu art. 229 Cod de procedură penală, inculpatul trebuie să recupereze statului cheltuielile judiciare suportate la efectuarea cercetărilor și expertizelor.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 24 septembrie 2019, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, prin numirea expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli ce sunt achitate din bugetul statului.

Afirmația acuzării că, în corespundere cu prevederile art. 229 Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga inculpatul să recupereze cheltuielile judiciare este neîntemeiată, ori, efectuarea expertizelor ține de administrarea probatoriului în formularea învinuirii și, în lipsa unei astfel de expertize, procurorul este în imposibilitate să încadreze juridic corect acțiunile inculpatului și să formuleze învinuirea acestuia, pentru ca ulterior, să demonstreze săvârșirea infracțiunii.

Ori, faptul că statul, în persoana acuzatorului, a demonstrat vinovăția persoanei în săvârșirea infracțiunii, prin acțiuni de procedură, inclusiv, rapoartele judiciare, nu implică, în mod automat, încasarea acestei sume din contul inculpatului, decât în cazurile prevăzute de lege.

5. Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Astfel, cheltuielile judiciare suportate la efectuarea expertizelor judiciare sunt cheltuieli în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Soluționarea chestiunii referitor la suportarea cheltuielilor judiciare, urmează a fi făcută în corespundere cu prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, care, în prim plan, pune în sarcina inculpatului achitarea acestor cheltuieli, el fiind responsabil prin comiterea infracțiunii. Doar dacă condamnatul nu este în stare să le achite din motive de invaliditate, incapacitate juridică etc., cheltuielile sunt trecute în contul statului.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod

concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizei chimice urmează a fi făcută din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, împotriva sentinței Judecătoriei Cahul din 08 mai 2019 și deciziei Curții de Apel Cahul din 24 septembrie 2019, în privința inculpatului Rusnac Victor XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 06 mai 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun